

« Οὐκ ἐπ' ἄρτω μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος »

ΕΤΟΣ Γ'.

ΣΜΥΡΝΗ, τῆ 13 Φεβρουαρίου 1860.

Ἀριθ. 3.

ΤΑ ΜΑΡΜΑΡΑ ΤΟΥ ΜΑΥΣΩΛΕΙΟΥ.

Ἡ Ἀγγλία φαίνεται προωρισμένη νὰ γίνῃ τὸ περσεῖον τῶν λειψάνων τοῦ μεγαλείου τῶν ἐκλιπόντων βασιλείων τοῦ κόσμου. Ὑπέρπλουτον ἤδη ἐν τῇ κατοχῇ τῶν καλλιτεχνικῶν καυχημάτων τῆς Αἰγύπτου, τῆς Ἀσσυρίας, τῆς Ἑλλάδος, τῆς Ῥώμης καὶ τῆς Καρχηδόνος, τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον δύναται νὰ καυχῆται ἐπὶ λαμπροτέρα συλλογῇ ἀρχαιοτήτων ἢ ὅσῃ ἔχει ἡ λοιπὴ Εὐρώπη συναρμωμένη. Εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ Ἑλγίνου (*), τοῦ Φέλλωος, τοῦ Λαβίς καὶ τοῦ Λαυῆρδου προσετέθησαν ἤδη καὶ οἱ τοῦ Κυρίου Νεύτωνος, ὅστις κατόρθωσα νὰ φέρῃ ἀσφαλῶς εἰς Λονδίον τὰ ἀνεκτίμητα λείψανα τοῦ περιφήμου ἐκείνου θαύματος τοῦ κόσμου, τοῦ ὁποίου μόνον τὸ ὄνομα εἶχεν ἐπιζῆσει μέχρι τοῦδε, τῆς περιφήμου ἐκείνης ἐνσχεκλώσεως τῆς συζυγικῆς στοργῆς καὶ τῆς υπερφανείας ἡγεμονίδος, τοῦ Μαυσωλείου τῆς Ἀλικαρνασσοῦ, ὑπερμετὰ ὑπαρξῶν ἑκατονταετηρίδων εἶχεν ὑποκύψει εἰς ἀγνωστον δύναμιν, καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον δὲν ἄφρασαν οὐδὲ ἔγνος κατόπιν του.

Πρὶν ἢ ἀρχίσωμεν τὴν ἐκθεσιν τῶν ἐπιτυχῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ἐν Βουδρουμῷ ἀνασκαφῶν, διὰ τῶν ὁποίων οἱ θεσκαροὶ οὗτοι τῆς ἀρχαίας τέχνης ἀνευρέθησαν νομίζομεν καλὸν νὰ ἐξιστορήσωμεν ἐν συντόμῳ τὰ περιστατικὰ διὰ τὰ ὁποῖα ἀναγέρθη τὸ Μαυσωλεῖον.

(*) Τοῦ ἱεροσολήσαντος τὸν Παρθενῶνα, καὶ κατὰ τοῦ ὁποίου ὁ ἑνδοξὸς λόρδος Βύρων ἐγράψε ποίημα ἐπιγραφόμενον « Ἡ κατὰ τῆς Ἀθηνῶν. »

Ἡ Καρία, ἀποικία Ἀσιακῆ τῆς νοτίου παραλίας τῆς Μικρῆς Ἀσίας, ἀφοῦ πρῶτον ἔπεσαν ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τοῦ Λυδοῦ Κροίσου κατέστη, νικηθέντος τούτου ὑπὸ τοῦ μεγάλου Κύρου, ἐξάρτημα τῆς Περσικῆς αὐτοκρατορίας, διατηροῦσα ὅμως τοὺς ἰδίους νόμους καὶ κυβερνωμένη ὑπὸ αὐτοχθέντων ἡγεμόνων. Ὅτε Μαύσωλος ὁ πρεσβύτατος υἱὸς τοῦ ἑκατόμου ἀνέβη εἰς τὴν θρόνον ἢ Σπάθη, αἱ Ἀθῆναι καὶ αἱ Θῆβαι διαφιλονεικοῦσαι ἀλλήλαις τὴν ἡγεμονίαν τῆς Ἑλλάδος ἠτοίμαζον τὴν ἐδρὴν τοῦ Μακεδόνος ἢ Περσία ἐμάχετο κατὰ τῆς ἐπαναστάσεως Αἰγύπτου καὶ ἡ νεαρὰ Ῥώμη ἀνθίστατο εἰς τὰς προσβολὰς τῶν Οὐδέσκων, τῶν Ἑτρουρῶν καὶ Γαλατῶν. Τὰ δὲ βασιλεία καὶ αἱ δημοκρατίαι τῆς Μικρῆς Ἀσίας εὐρισκόμεναι σχετικῶς μᾶλλον ἀπὸ ἀλλαγμέναι τῆς ἐπιβροίας τοῦ πολέμου ἠῤῥησαν κατὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν σημαντικότητά. Ὁ νέος μονάρχης τῆς Καρίας κατέχετο ὑπὸ τῆς φιλοδοξίας τοῦ νὰ καταστήσῃ τὸ κράτος του ναυτικῶς ἰσχυρόν. Ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα καὶ κατ' ὅλα ὄρατος ὁ Μαύσωλος ἦτο τῶσον ἀνδρεῖος ἐν πολέμῳ ὅσον δεινὸς εἰς τὰ πολιτικά, καὶ τείνων πρὸς τοὺς σκοποὺς του ἀνεκδοιάτως, ἠνάγκασε τοὺς Λυδοὺς νὰ τῷ πληρώσωσι φόρον ἑκυρίευσε μέρος τῆς Ἰωνίας καὶ ἠνάγκασε τοὺς Ῥοδίους νὰ ἀναγνωρίσωσι τὴν ὑπεροχὴν τῆς δυνάμεός του.

Τὰ Μύλασσα, πόλις μεσόγειος, ἦτο ἡ καθέδρα τοῦ βασιλείου, ἀλλ' ἰδὼν τὰ πλεονεκτήματα τῆς πατρίδος τοῦ Ἡροδότου ὁ Μαύσωλος μετέθηκε τὴν ἐδρὰν τῆς κυβερνήσεώς του εἰς Ἀλικαρνασσὸν καὶ συνεκέντρωσεν τὰς δυνάμεις του ὅπως κατα-

νους; Παρ' ὑμῶν Κύριε Παπαναστασίου ἤμιστα ἠλπίζομεν τὴν τοιαύτην ἐνθάρρυνσιν τῶν ξενικῶν ψιττακισμῶν καὶ ἀλευρωμάτων, πρὸς βλάβην τῆς πατρῴου γλώσσης.

Δεύτερον δὲ ἐλάττωμα τῆς Ὀλλενδορφείου νομίζει ὁ εὐαγγελίζων ἡμῖν τὴν νέαν μέθοδόν του Κύριος Εὐάγγελος τὸ ὅτι ὁ Ὀλλενδόρφος ὑποθέτει τοὺς μαθηταί του γινώσκοντας τὸ ἀναγινώσκειν τὴν Γαλιλαίην, δηλαδὴ ἐνόμισε περιττὸν νὰ προτάξῃ κανόνας περιἀναγνώσεως, σὺ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως θέλεις κατορθώσῃς νὰ διδάξῃς διὰ τῶν στοιχείων τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου τὴν προφορὰν τοῦ β, τοῦ d, τοῦ g, τοῦ h, τοῦ ch, τῶν διαφόρων φωνῶν τοῦ e, τοῦ u, καὶ τῆς διφθόγγου eu. Ἐτι δὲ πῶς θέλεις προσδιορίσῃς ἀκριβῶς τὴν προφορὰν τῶν τελικῶν συμφώνων περὶ τῆς ὁποίας πολλάκις καὶ αὐτοὶ οἱ Γάλλοι διαφοροῦσι;

Τρίτον δὲ ἐλάττωμα τῆς Ὀλλενδορφείου προβάλλεται ὁ συγγραφεὺς ὅτι ὁ Κύριος Ὀλλενδόρφος ἀμέσως ἐν τῷ πρώτῳ μαθηματι σκοτίζει τὸν νοῦν τοῦ μαθητοῦ, ἀναγκάζων αὐτὸν ν' ἀπομνημονεύσῃ δώδεκα διαφόρους λέξεις (ψευδὲς τοῦτο, ἐδιπλασίασας τὸν ἀριθμὸν) εἰς τὸ δεύτερον ἔτι πλειοτέρας (δηλαδὴ δεκατρεῖς) καὶ οὕτως ἐφεξῆς. (Ἐκ τῆς τελευταίας ταύτης λέξεως ἤθελε νομίσῃ τις ὅτι φθάνει μέχρι τῶν ἑκατῶν!) καὶ μάλιστα λέξεις οὐχὶ σκοπίμως ἐκλελεγμέναις ἀλλ' ἀτάκτως καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως ἐρίμμεναις διότι τί κοινὸν μεταξὺ τῶν λέξεων bas, fil, chien, cheval, κτλ. »

Ἐν ὀνόματι τοῦ ὁρθοῦ λόγου ἐρωτῶμεν ἂν νήφων ἔγραψε ταῦτα ὁ εὐαγγελίζων ἡμῖν τὴν νέαν μέθοδον! Πῶς Κύριε συντάκτα' τόσον δυσμαθεῖς ὑποθέτεις τοὺς Ἑλληνοπαιδας ὥστε νὰ μὴ δύνωνται ν' ἀποστηθίζωσιν ἕξ, ἑπτὰ, δέκα, δώδεκα καὶ περισσοτέρας λέξεις καθ' ἕκαστον μάθημα; Εἶπε ἡμῖν, σὲ παρακαλῶ, σὺ παραδίδων τὰ μαθήματά σου ἐν τῇ Σχολῇ πόσας δωδεκάδας ἢ ἑκατοντάδας λέξεων ἐπιβάλλεις τοῖς μαθηταῖς σου νὰ ἀποστηθίζωσιν, ὅποταν ἀπαιτῆς παρ' αὐτῶν νὰ μάθωσι δύο ἢ καὶ τρεῖς σελίδας; Φαίνεται δὲ λησμονῶν ὅτι ὁ Ὀλλενδόρφος ἐν ἀρχῇ τῆς μεθόδου του δίδων ὀδηγίαν περὶ τῆς χρήσεως αὐτῆς λέγει ὅτι τὰ μαθήματά του δύνανται νὰ ὑποδιαιρῶνται εἰς δύο ἢ τρία κατὰ τὴν ἰκανότητα τοῦ μαθητοῦ καὶ τὸν χρόνον τὸν ὅποιον δύνανται νὰ δαπανῶσι αὐτά; Ἐὰν δὲ αἱ λέξεις fil, bas, cheval σὰς φαίνωνται ἄσχετοι πρὸς ἀλλήλας παρακαλῶ νὰ μᾶς εἴπῃς ἂν ἐν τῇ κοινῇ ομιλίᾳ, τὴν ὁποίαν κυρίως προτίθεται νὰ διδάξῃ ἢ μέθοδος αὐτῆ, διατηρῆται ἢ γενεολογικῆ ἀλληλουχία τῶν ἰδεῶν ἢν ἐπαγγέλλεται ἢ Ἄνειος μέθοδος, καὶ ἂν οἱ ἄνθρωποι ὁσάκις προφέρωσι τὴν λέξιν πατήρ, ζῆτοῦν νὰ μάθουν καὶ τὴν μητέρα καὶ τὴν θυγατέρα. Ὅθεν ψυχολογικῶς ἐξεταζομένη ἢ ἐνσαφίς σου αὕτη οὐδεμίαν, ὡς ὀρθῶς ἔχει βαρύντηκα.

Ἄλλ' οὐχ (1) ὃ τῶν, οὐ δυνήθησεν ἄκροις χειλέοις (2) ἀποδείξει ἡμῖν διὰ τοιοῦτων ληρημάτων ὅτι ἡ Ὀλλενδόρφος Μέθοδος ἢ ἐπεριδομένη ἤδη καὶ παρ' ἡμῖν ἐπὶ τετραετοῦς πείρας ἐλαττωταὶ κατὰ τι τῆς Ἀνειοῦ σου, ἢ ὅτι δὲν εἶναι ἀσυγκρίτως λόγῳ προτιμητέα αὐτῆς κατὰ τὴν γνώμην τῶν γνωσκόντων ἀμφοτέρως.

Μετὰ τὸν Ὀμηρον πολλοὶ ἐφάνησαν ἐποποιοὶ καὶ μετὰ τὸν Κολόμβον πολλοὶ ποντοπόροι, ἀλλ' οὔτε ἡ Αἰνεῖας τοῦ Βεργίλιου ἠλάττωσε τὸ κλέος τοῦ πρώτου οὔτε αἱ θαλασσοπορίαι τοῦ Ἀμερικού καὶ τοῦ Κούκ τὴν ἀξίαν τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ δευτέρου. Τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ πολλοὶ ἄλλοι μετὰ τὸν Ὀλλενδόρφον συνέταξαν μεθόδους κατὰ μίμησιν αὐτοῦ, ἀλλ' οὐδεμίαν βέβαια ἔτυχε τῆς αὐτῆς παγκοσμίου δεξιόσεως. Περὶ δὲ τῆς ἀληθείας ταύτης εὐκόλως δύναται νὰ πεισθῇ πᾶς ὁ βουλόμενος, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἐρωτήσῃ τοὺς ἀπανταχοῦ βιβλιοπώλας καὶ γλωσσομαθεῖς.

N. Κοιτόπουλος.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

Ἄν δύναται νὰ μὴ ἀγάλλεται πᾶς ὁ ἔχων καρδίαν εὐαίσθητον καὶ εὐγενῆ βλέπων τὴν γενικὴν πρὸς τὰ καλὰ ὄργανα τῶν ἁμογενῶν. Οἱ πλοῦσοι ἡμῶν φαίνονται κατανοήσαντες τὴν ἀληθῆ χρῆσιν τοῦ πλούτου καὶ ἕκαστος τὸ κατὰ δύναμιν φιλοτιμεῖται νὰ φέρῃ τὴν λάμπην τοῦ χρυσοῦ ἐπὶ τοῦ μετώπου τὴν ἐκ τῆς τιμῆς προσηγομένην. Πικραδεύματα τούτου ἔχομεν κατ' αὐτὰς ἄφθονα καὶ τρανά. — Καὶ πρῶτον ἀναφέρομεν τὴν ἐν Λονδίῳ μελετωμένην ἔκθεσιν καὶ βράβευσιν τῶν καλλιτεχνικῶν προϊόντων τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀνατολῆς ὑπὸ τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ ἁμογενῶν ἐμπόρων κατὰ πρότασιν τοῦ φιλογενεοῦς Κυρίου Στεφάνου Ἐένου, τοῦ μεγίστου μέλημα ἔχοντος τῆ εὐεργετικῆν αἰετὴν τὴν πατρίδα. Τὸ σχέδιον τοῦτο εἶναι ἐκ τῶν λαμπροτάτων καὶ τολμῶμεν εἰπεῖν ὅτι θέλει δώσει μεγίστην ὠθησιν εἰς τὰς ὠραίας τέχνας καὶ τὴν βιομηχανίαν τῶν μερῶν τούτων. Εὐχόμεθα λοιπὸν ὅπως ἡ φιλοτιμία τῶν καλλιτεχνῶν καὶ βιομηχάνων ἡμῶν φανῇ ἐφάμιλλος τῆς γενναϊότητος τῶν εὐγενῶν ἐμπόρων μας.

[1—2] Τὸ οὐχ ὡ τῶν δηλαδὴ τὸ ψιλὸν κ τρεπόμενον εἰς δασὺ πρὸ φιλομένου φωνήεντος, καὶ τὸ ἄκροις χειλέοι. Δηλαδὴ τριτόκλιτον ὄνομα δευτεροκλίτως σχηματιζόμενον ἀπαντωνται ἀμφοτέρω ἐν τῇ περὶ ἢ: ὁ λόγος ἀγγελία. ἴσως ὅμως θέλει φορτώσῃ αὐτὰ ὁ ἐκδοῦς αὐτὴν εἰς τὴν πλάτην τοῦ τυπογράφου. Ἀσμένως ἠθέλομεν παραδεχθῆ τούτο, ἀν ἦτο δυνατόν μετὰ σχεδὸν δεκάτην πέμπτην ἐκέρθωσιν μάλλον ἢ νὰ ὑποθέσωμεν καθήχητῆ τῆς σχελῆς ἡμῶν τασαῦτον ἀγράμματον.

ΡΑΦΑΗΛ,

Ο νεώτερος ἐν Ἰταλίας ζωγράφος.

Δεύτερον δὲ μναίαις ἀξίον νομίζομεν τὸ μέγα ὡς πρὸς τὴν ἡμετέραν δημοσιογραφίαν ἔργον τοῦ ὁποίου τὴν ἔκδοσιν ἐπεχείρησεν ὁ βέλεις φιλόμουσος καὶ μουσοφιλὴς Κύριος Στέφανος Ξένος βοηθούμενος ὑπὸ πολλῶν ἀξίων συνεργατῶν. Ἐννοοῦμεν τὸν « Βρετανικὸν Ἀστέρα » ἐφημερίδα εἰκονοφόρος ἣτις προσεγγῶς θέλει φανῆ ἐν Λονδίῳ. Τὸ τοιοῦτον ἔργον θέλει βεβαίως τιμῆσαι καὶ κοσμήσαι τὸν Ἑλληνικὸν τύπον, καὶ εἶναι ἕξιον τῆς προθύμου συνδρομῆς τῶν ἀπανταχοῦ ὁμογενῶν.

Δὲν δυνάμεθα δὲ νὰ περᾶνωμεν τὸν λόγον χωρὶς νὰ μνημονεύσωμεν δύο τινὰ τῶν καθ' ἡμᾶς συμβαινόντων.

Καὶ πρῶτον τὴν συζῆσιν καὶ συνδρομὴν τῶν φιλοκάλων καὶ φιλομούσων Σμυρναίων εἰς τὴν Εὐαγγελικὴν Σχολὴν κατὰ τὴν ἐπέτειον ἑορτὴν τοῦ ἱεροῦ τούτου καθιδρύματος. Ταύτην τὴν φορὰν ἡ ἐλευθεριότης τῶν ἀγαπητῶν συμπολιτῶν ἡμῶν ὑπερέβη πᾶσαν προηγουμένην. Δεύτερον δὲ τὴν εὐγενῆ αὐταπάρησιν τῆς φίλης Σμυρναϊκῆς νεολαίας ἣτις τὴν ὑπὲρ τοῦ ἐκτάκτου χροῦ γενουμένην συνεισφορὰν ἀπερῆσας νὰ προσενέγκῃ τῇ ῥηθείᾳ διανοητικῇ μητρὶ τῆς πόλεως ἡμῶν.

Τί δὲν δύναται νὰ ἐλπίσῃ ἡ πατρίς ἐν τῷ μέλλοντι παρὰ τοιοῦτων μεγαθύμων πολιτῶν!

Νῦν ἤδη παρῆλθεν ἡ εὐτράπελος ἀπόκρως, ἔπαυσαν αἱ εὐωχίαι, εἰγήσαν οἱ κῶμοι, αἱ τέρψεις, τὰ μουσικὰ ὄργανα, καὶ ἡ μεγάλη καὶ σοβαρὰ τσοσκρακοστὴ ἐπῆλθε. Καίριος ἤδη νὰ ἀκουσθῇ ἡ ἔνθεος φωνὴ τοῦ ἄμβωνος, καὶ ἀντηχοῦσα εἰς τὴν καρδίαν τοῦ φθαροῦ ἀνθρώπου νὰ μεταφέρῃ αὐτὸν νοερώς εἰς ἀφάρτους χώρας, καὶ νὰ μεταβάλλῃ αὐτὸν εἰς πολίτην τοῦ οὐρανοῦ ἐνῶ ἔτι πατεῖ ἐπὶ τῆς γῆς.

ΡΑΦΑΗΛ ΣΑΝΤΣΙΟΣ,

Ὁ μέγας τῆς Ἰταλίας ζωγράφος.

Ὁ Ῥαφαὴλ Σάντσιο ἀνεδείχθη μέγιστος πάντων τῶν νεωτέρων ζωγράφων. Ἐγενήθη δὲ ἐν Οὐρβίνῳ τῆς Ἰταλίας ἐν ἔτει 1483, καὶ πρῶτον διδάσκαλον ἔσχε τὸν ἴδιον πατέρα, ὅστις ἦτο ζωγράφος μέτριος, ἔπειτα δὲ μετέβη εἰς Περουζίαν ἐνθα ἐμαθήτευσεν παρὰ τῷ Περουζίνῳ, τὸν ὁποῖον δὲν ἐβράδυνε νὰ ὑπερβῇ.

Δεκαεπταετῆς ἔτι ἔγραψε τὸν Ἅγιον Νικόλαον τοῦ Τολεντίνου, ἐξ οὗ ἡ φήμη αὐτοῦ ἔλαβεν ἀρχήν. Ἐν ἔτει 1503 ἀνεδέχθη νὰ ἐξεικονίσῃ ἐν τῇ μητροπολιτικῇ ἐκκλησίᾳ τῆς Σιέννης τὰ κυριώτερα συμβάντα τῆς ζωῆς Πίου τοῦ Β' καὶ ἔκτοτε κατέστη εἰς ἀμιλλὰν μετὰ τῶν πρώτων κλυτοτεχνῶν τῆς ἐποχῆς του, δηλ. τοῦ Λεονάρδου Δεβίγγη, Μασσαίου καὶ Βερρολουζίου τοῦ Ἁγίου Μάρκου, καὶ συνεμερίσθη μετ' αὐτῶν τὴν δόξαν των. Ἐν

ἔτει 1508 ὁ θεὸς τοῦ Βραμάντης ἀρχιτέκτων τοῦ Πάπα Ἰουλίου τοῦ Β' προσεκάλεσεν αὐτὸν εἰς Ῥώμην, καὶ κατέπεισε τὸν Πάπαν νὰ ἀναθέσῃ αὐτῷ τὴν δι' εἰκόνων διακόσμησιν ἐπὶ τῶν τοίχων (à fresque) τῶν αἰθουσῶν τοῦ Βατικανοῦ. Τὸ κολοσσαῖον τοῦτο ἔργον ἐπισχόλησεν ἔτη τινὰ τῆς ζωῆς του. Ταυτοχρόνως ὁ Μιχαὴλ Ἀγγελος ἀπέτελει τὸν μέγαν θόλον τῆς Σιζτιμιανῆς ἐκκλησίας, καὶ προέκυψεν ἔκτοτε μεταξύ τῶν δύο τούτων μεγάλων κλυτοτεχνῶν ἀμιλλὰ ἣτις διήρκεσε διὰ βίου αὐτῶν. Ὁ Ῥαφαὴλ χωρὶς νὰ ἦναι κατώτερος τοῦ ἀντιπάλου του κατὰ τὸ μεγαλοπρεπὲς τῶν ἰδεῶν καὶ τῆς συνθέσεως ὑπερέβαινε αὐτὸν κατὰ τὸ φυσικὸν καὶ τὴν χάριν τῶν εἰκόνων του. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Βραμάντου (1514) Λέων ὁ Γ' ἔθεσε τὸν Ῥαφαὴλ ἐπὶ κεφαλῆς σχεδὸν ὅλων τῶν μεγάλων ἔργων ἅτινα ἐξετέλει ἐν Ῥώμῃ. Οὐχ ἦττον ἱκανὸς ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ ἢ ἐν τῇ ζωγραφικῇ ἔκτισε τὴν αὐλὴν τὴν τῶν Θεωριῶν καλουμένην ἐν τῷ Βατικανῷ, καὶ ἔδωκε διὰ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Πέτρου σχέδια μεγαλοπρεπῆ ἅτινα δυστυχῶς δὲν ἐξετελέσθησαν. Φραγκίσκος ὁ Α' ἐπειράθη νὰ προσελκύσῃ τὸν Ῥαφαὴλον εἰς Γαλλίαν, ἀλλὰ μὴ κατορθώσας τοῦτο ἠθέλησε τοῦλάχιστον ν' ἀποκτήσῃ διάφορα ἔργα τῆς χειρὸς του. Ἐγράψεν λοιπὸν ὁ καλλιτέχνης οὗτος τὸν Μιχαὴλ Ἀρχάγγελον καταβάλλοντα τὸν ἄγγελον τοῦ σκότους, ἔτι δὲ τὸ βρέφος Ἰησοῦν μετὰ τῶν γονεῶν του (Sainte Famille) ἢ δὲ εἰκὼν αὐτῆς εἶναι τὸ ἀριστοτέργημα τοῦ εἶδους τούτου, καὶ εὐρίσκεται ἐν τῷ Λούβρῳ. Τὸ τελευταῖον ἔργον αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος, τὸ κάλλιστον ἀριστοτέργημα ὅπερ παρήγαγέ ποτε ἡ ζωγραφικὴ εὐρίσκεται δὲ ἐν τῷ Βατικανῷ. Ὁ Ῥαφαὴλ ἐσύστησε τὴν καλουμένην Ῥωμαϊκὴν Σχολὴν, καὶ ἀνέδειξε πλήθος ζωγράφων πρώτης τάξεως, μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ Ἰούλιος ὁ Ῥωμανός. Οἱ ἐνδοξοὶ οὗτοι μαθηταὶ ἐβοήθησαν αὐτὸν εἰς τὰ ἔργα του, καὶ ἐξετέλούν ἐν μέρει τὰ σχέδιά του πρὸ ὀφθαλμῶν αὐτοῦ. Ὁ Ῥαφαὴλος ἀπέθανεν ἐν ἔτει 1520, μόλις ἑτῶν 37. Εἶχε δὲ ἐπισπεύσει τὸ τέλος αὐτοῦ οὐ μόνον δι' ὑπερβολικῆς ἐργασίας ἀλλὰ καὶ διὰ καταχρήσεων ἐν ταῖς ἡδοναῖς. Ὁ μέγας οὗτος διδάσκαλος ἔφερεν ἐν ἑαυτῷ πᾶν εἶδος τελειότητος, τὴν τῆς φαντασίας, τῆς γραφίδος, τοῦ χρωματισμοῦ, τῆς χάριτος καὶ γλαφυρότητος, τῆς ζωηρότητος, φυσικότητος καὶ ἰδανικότητος. Δικαίως λοιπὸν ὠνομάσθη Ὁμιῶς τῆς Ζωγραφικῆς.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Πωλεῖται θεοῖς ἐπαίτων.

Μεταξὺ τῶν ἀγγελίων μιᾶς εὐρωπαϊκῆς ἐφημερίδος ἀναγινώσκειται καὶ ἡ κατωτέρω, οὐχὶ ὡς εἰρωνεία, ἀλλὰ ὡς λίαν σπουδαία ἀγγελία.

« Ἡ θέσις αὕτη κείται ἐντός παροικίας ἐλευ-
μόνων ἀνθρώπων, ἀποφέρει 42 δραχμάς καθ' ἑβδο-
μάδα εἰς τὴν ἥδη κατέχοντα αὐτήν, ὅστις δὲν ἔχει
ἄλλον κόπον εἰμὴ νὰ περιμένῃ τὰς καθημερινὰς
τῶν διαβητῶν βοήθειαι. Εἶναι ἐπίσης κατάλλη-
λος καὶ διὰ τυφλῶν ἐπίτιμον, δηλ. δι' ἀνθρώπων
βλέποντα μὲν, ἀλλ' ἐπαγγελλόμενον τὸν μὴ βλέ-
ποντα, καὶ ἔχοντα κυνάριον νὰ τὸν ὁδηγῇ. Ἡ θέ-
σις αὕτη εἶναι ἀσφαλεστάτη, καὶ ἐντελῶς ἀφορο-
λόγητος μέχρι τοῦδε, κατὰ πᾶσαν δὲ πιθανότητα
καὶ διὰ παντός θὰ ἦναι τοιαύτη, καθότι οἱ ὑπουρ-
γοί, ἂν καὶ τὸ ταμεῖον στερεῖται, δὲν τὴν καθυπέ-
βαλον ἕως εἰς φόρον. Ὁ νῦν κάτοχος εἰδοποιεῖ
τοὺς ἀγοραστάς ὅτι ἐπειδὴ τὰ κέρδη κατέστησαν
τὸ πρόσωπόν του φαιδρῶν καὶ ἐλέγχον εὐήμεριαν,
δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀπολαύσῃ ἐσχάτως ἀπὸ τὴν δημο-
σίαν εὐσπλαγγίαν ὅσα θέλει δυνήθῃ ἄλλος ἰσχυ-
ρόσωπος καὶ ξηρὸς, καὶ ὅτι ἐπομένως ἡ τιμὴ τῆς
θέσεως θέλει ἀναλογισθῆ πρὸς τὴν ὕψιν τοῦ δι-
κόγου του· ἂν δὲ οὗτος εἶναι καὶ ἠκρωτικισμέ-
νος, θέλει δώσει περισσότερον διὰ τὴν θέσιν. Δη-
μόσιαι ὁμολογίαι δὲν γίνονται δεκταὶ εἰς πλη-
ρωμὴν. »

—o—

Ἐκ τῆς ἰστορίας τοῦ Λονδίνου. Ἡ ἐφημερίς αὕτη
ἐξασκεῖ πιθανὸν περισσότεραν ἐπιβόησιν πάσης ἄλ-
λης ἐφημερίδος ἐν τῷ κόσμῳ. Ἐκδίδεται ἐν Λον-
δίῳ. Τὰ κέρδη αὐτῆς λαμβάνει κυρίως ἐξ εἰδο-
ποιήσεων. Εἰς πᾶν φύλλον περιέχονται 16 περί-
που χιλιάδες στίχων, αἱ ὅποια δίδουσιν ὑπὲρ τὸ
ἐν ἑκατομμύριον ταλλήρων τὸ ἔτος. Εἰς τοῦτο
πρέπει νὰ προστεθῶσι τὰ κέρδη τῆς κυκλοφορίας
τοῦ φύλλου. Ὁ ἐτήσιος ὀλικὸς ἀριθμὸς τῶν κερ-
δῶν, καθαρῶν πάσης δαπάνης τῆς ἐφημερίδος, ὑ-
πολογίζεται εἰς ἓν καὶ ἡμισυ ἑκατομμύριον ταλλή-
ρων, ἧτοι ἐννέα ἑκατομμύρια δραχμῶν, σχεδὸν
τὸ ἡμισυ τῶν εἰσοδημάτων τῆς Ἑλλάδος!

—o—

Ἐκαυχᾶτό τις, νεωστὶ νυμφευμένος, ὅτι γνωρί-
ζει νὰ φωνάζῃ καλά.

— ὦ! μάλιστα, ἀπεκρίθη ἕτερός τις παρευ-
ρισκόμενος, εἰδομεν ὅπως καλὰ φωνάζετε.

—o—

Ἰατρός τις ἐπισκεφθεὶς τινὰ ἀσθενῆ, εἶπεν εἰς
αὐτὸν νὰ τριφθῇ μὲ βοῦμι ἢ οἰνόπνευμα καὶ θέλει
γίνει καλά. Τὴν ἐπαύριον ἐλθὼν καὶ ἐρωτήσας
αὐτὸν, πῶς ἔχει καὶ ἂν ἐπραξέ ὡς τὸν διέ-
ταξεν.

— Εἶμαι χειρότερα ἀπεκρίθη ὁ ἀσθενῆς, μολο-
νῶτι ἀντὶ νὰ τριφθῶ διὰ τοῦ οἰνοπνεύματος, ἔπιον
αὐτό.

—o—

Κόλαξ τις ἔλεγε πρὸς τινὰ ὑπουργόν.

— Τὸ βυλάντιόν σας τὸ ἔχετε κοιῶν πρὸς
ἄλλους.

— Ἐ! τί νὰ γίνῃ, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ μετρί-
φρων ὑπουργός, τρώγω ἐκ τοῦ κοιῶν, παίρνω ἐκ
τοῦ κοιῶν, σπαταλῶ ἐκ τοῦ κοιῶν, λυποῦμαι
μόνον, ὅτι δὲν θέλει εἶσθαι πλήρες ἐπὶ μακρὸν χρό-
νον τὸ κοιῶν αὐτὸ ταμεῖον.

—o—

Προσεκάλεσέ τις ὀδοντοῖατρὸν, ὅπως τὸν ἀπαλ-
λάξῃ τοῦ βάρους σαθροῦ πινος ὀδόντος· ὁ δ' ἰατρός
ἐπεχείρησε νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ τοῦ βάρους καὶ ἐτέ-
ρων δύο.

— Ἄλλ' ἰατρό μου, ἐφώνησεν ὁ δυστυχῆς, αὐ-
τοὶ τοὺς ὑποίους συλλαμβάνετε διὰ τῶν ἐργαλείων
σας δὲν μὲ πόνουν.

— Τὸ βλέπω κάλλιον σοῦ, ἀλλὰ τοῦτο γίνετε
διὰ νὰ κίωμεν δρόμον, ὅπως ἐκβάλωμεν τὸν σα-
θρὸν χωρὶς νὰ πονέσῃ.

—o—

Ἐ γάμος παρεβλήθη πρὸς τὰ κλωβία τῶν πτη-
νῶν. Τὰ ἐξώθεν πτηνὰ προσπαθοῦν νὰ εἰτέλωσι,
τὰ δὲ ἐντός ἐνίοτε προσπαθοῦν νὰ ἐξέλθωσιν.

—o—

Κάλλιστος τρόπος τοῦ διατρεῖν τοὺς τάπη-
τας. — Νὰ μὴ τοὺς πατῆς μὲ τοὺς πόδας σου.

—o—

ὑπολογίζεται ὅτι νεῦνις ἀγαπῶσα τὸν χορὸν
διατρέχει ἐν διαστήματι τῆς ἀποκρέω περίπου τε-
τρακόσια μίλια χορεύουσα, καὶ ἕως πόσον ὀλίγη
κυρία ἤθελον ἀποφασίσαι νὰ διατρέξωσι τοσοῦτον
διάστημα εἰς ἕξ μῆνας.

—o—

Ἐ Φραγκλῆνος ἀκούσας νὰ λέγουν ὅτι πᾶν ὅ,τι
χάνεται ἐπὶ τῆς γῆς μεταβαίνει εἰς τὴν σελήνην.
Λοιπὸν, εἶπε, τί σωρὸς καλῶν συμβουλῶν πρέπει
νὰ συνεπεσορεύθησαν ἐκεῖ!

—o—

Σχολαστικὸς ἐρωτηθεὶς ἂν ὀμιλῇ μὲ τὸν φίλον
του Γαλλικῶ. Ὅχι, εἶπεν, αὐτὸς μὲ ὀμιλεῖ πάν-
τοτε Γαλλικῶ, ἀλλ' ἐγὼ τῷ ἀποκρίνομαι πάντοτε
εἰς τὴν γλῶσσάν μου, διότι δὲν θέλω νὰ ἤξωξῃς ἐπὶ
τὸν καταλαμβάνω.

—o—

Γέρον τις εὐρὸν μίαν λίραν καθ' ὄδον ἔλαθεν
αὐτήν. « Δικὴ μου εἶναι, » ἐφώνησε καταργάρας
τις. « Ἡ δική σου εἶχε τρῶπαν; » τὸν ἠρώτησεν
ὁ γέρον. « Μάλιστα, » ἀπεκρίθη ὁ πονηρός.
« Λοιπὸν, » εἶπεν ὁ γέρον, « δὲν εἶναι ἰδική σου,
καὶ ἄλλοτε μάθε νὰ ἦσαι πονηρότερος. »